

[Axel Kristensen.]

de har et stort marked, der kan anvende moderne produktionsmidler, alene derfor.

Det, der nu sker i Europa, betyder naturligvis ikke, at vi kommer smertefrit til det; det skal siges ganske klart, at når man har bygget en industri op på beskyttelse og den derefter skal leve under fri konkurrence, lige konkurrence med andre, så bliver det svært, det bliver hårdt, men mulighederne er større, end hvis vi stod udenfor, når disse markeder dannes; selvfølgelig vil vi klare os bedre, hvis vi kommer indenfor og får lige vilkår med de stærkere i stedet for at stå udenfor og dermed have ringere vilkår. Derfor må man tage overgangsvanskelighederne, og de skal aldeles ikke forklejnes eller skjules; den økonomiske politik, vi har ført, og den beskyttelsespolitik, der fejlagtigt har været ført i Danmark i mange år, forstærker disse vanskeligheder, og det vil være helt afgørende, at man i de kommende år fører en politik, der skaber kapital til at finansiere den udvikling, den modernisering af produktionsapparatet, der kan gøre, at vi klarer os bedst muligt inden for dette område. Vi skal ikke, idet vi går ind i de seks landes fællesmarked, se det som en ulykke og som noget, vi er tvunget til, for det er en lykkelig ting.

Det, der under denne debat er blevet sagt om suveræniteten, er efter min opfattelse forkert. Man har sagt, at det bliver en forhandling, som det var før. Nej, det gør det ikke. Hvis 3-4 stater forhandler og de ikke har retsregler eller traktater sig imellem, så er det alene en magtafgørelse, der bliver tale om, hvorved den lille stat aldrig nogen sinde får mere end det, det kan betale sig for den store stat at give den; men i samme øjeblik man sidder og forhandler — og selvfølgelig forhandler man sig så vidt muligt til rette, selv om der er magtmidler inden for de seks landes fællesmarked — forhandler på basis af en traktat, der har skabt retsregler og bestemte principper, vil der kun blive tale om magtmidler, hvis man ikke kan blive enig. Da Holland gik ind i stål- og kulunionen, som danner mønster for fællesmarkedet, sagde Hollands stålindustri: vi vil blive ødelagt, det er tåbeligt, det, politikerne laver. Det var den mand, som blev Hollands repræsen-

tant i stål- og kulunionen, der sagde det til mig, men han fjøede til: jeg tog fuldstændig fejl, det har været en uhyre fordel for Hollands stålproduktion, vi har ikke engang behøvet at stemme, for man sad over for ligeberettigede partnere og forhandlede på grundlag af retsregler og kontrakter, og den lille stats ord havde lige så stor vægt som den stores, det var et spørgsmål om saglig argumentation, man skulle selvfølgelig være dygtig.

Det er en fejltagelse, man begår, når man tror, at det stadig er magt alene, der afgør det mellem den store og den lille stat. Der er i Romtraktaten skabt retsregler, og grundloven er den, at der ikke må gøres forskel på grund af nationalitet, og når det er sådan, stilles netop derved den lille stat lige med den store. Det er klart, at den store altid vil have fordelene, men der er en helt afgrundsdyb forskel mellem fortid og fremtid på basis af dette. Jeg ville være angst for at gå ind i det store marked, hvis alle kunne opretholde deres suverænitæt; så skete der ingen forskel, det var stadig den stærke, der bestemte. Jeg går med sindsro ind i de seks landes fællesmarked, fordi der er skabt de bedst mulige retsregler, der under de givne forhold kunne skabes.

Det, der siges om landbrugsmarkedet, er efter min mening forkert. Det forbløffer mig, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen kan sige: hvis Frankrig og England slutter aftale. . . Det kan Frankrig og England ikke, hvis de er medlemmer af de seks. Der skal efter Romtraktaten føres fælles landbrugspolitik, det er fællesskabet, der bestemmer det; der vil blive ensartede priser og konkurrence indbyrdes mellem landene, og den, der er dygtigst, vil klare sig bedst igennem. Det er rigtigt, at der kommer en overgangstid, det må der være, fordi landbruget er så vigtigt for alle lande, at ingen kan tåle at gå nedennom og hjem. De skal leve, disse landbrug, og overgangstiden bliver vanskelig. Der vil blive kvotaordninger og minimalpriser i overgangstiden, men der vil blive en liberal form inden for de seks for landbruget, når denne overgangstid er forbi, ikke udadtil. Der vil blive beskyttelse og eksport med stats-tilskud for at regulere priserne inden for markedet, men inden for markedet vil der være indbyrdes frihed, ellers kan disse ting